

Novi italijanski napadi. — Cesar slavi južne vojake. — Borojevič je ponosen na svojo armado. — Pijane laške čete.

Položaj.

Druga velika bitka ob Soči (od 18. do 28. jul.) je končana. S pridržanim dihanjem je cela Avstrija čakala izida. In ko je izvedela, da so naši junaki že zopet zmagovito odbili italijanske napade, ki so jih izvajali Italijani z nadčloveškim naporom, je bilo vse močno razveseljeno. Od vseh strani so prihajale navdušene čestitke poveljniku naših protitalijanskih čet, nadvojvodi Evgenu in poveljniku soške armade, generalu Borojeviču, in s tem seveda tudi hrabremu vojaštvu. Mi Slovenci smo občutili še posebno radost in veselje, kajti gre se sedaj za naše slovenske domove, za naše slovensko ljudstvo.

Toda tudi sedaj po izgubljeni bitki sovražnik ne miruje. Po kratkem presledku je zopet začel napadati oni del naše soške fronte, ki se začneja južno od Gorice in sega do morja. Kajpada brez uspeha! Pri goriskem območju, ob Krnu, ob koroški in tirolski meji je primeroma mir. Velikega se z nobene strani ne pričakuje.

Cesar južni armadi in mornarici.

Vsled sijajne zmage naše južne armade v drugi bitki ob Soči nad italijansko premočjo in vsled držnih činov naše mornarice je presvitli cesar izdal krasno armadno in mornariško povelje, v katerem se v izbranih besedah zahvaljuje vojaštvu in mornarici za sijajna junaška dejanja, obdružuje njih hrabrost ter jih bodri za bodočnost, v kateri se nas čakajo trde stvari.

Generalnemu polkovniku nadvojvodi Evgenu kot zmagovitemu vrhovnemu poveljniku naše južne armade je cesar podelil v zahvalo za smoteno vodstvo vojaški zaslužni križec prve vrste z vojnim okrasom.

Cesar generalu Borojeviču.

General Borojevič, poveljnik naše pete armade, ki se ob Soči bori proti Italijanom, ki torej brani našo slovensko zemljo, je izdal sledeče armadno povelje:

Vojaki! Njih Veličanstvo naš cesar in apostolski kralj je postal meni naslednje lastnoročno pisano pismo: „Ljubi general pl. Borojevič! Pod Vašim mnogoizkušnim vodstvom se je peta armada junaško borila in dosegla najlepše uspehe. V najtoplejši zahvali se spominjam Vaših zaslug in vam izrekam Svoje pohvalno priznanje. Dunaj, dne 29. julija 1915. — Franc Jožef I. r.“

Vojaki! Vaša pete armade! To najvšeje odlikovanje, ki jo je dobil Vaš vojskovodja, velja v prvi vrsti vam; to odlikovanje velja Vaši zvestobi, Vaši nepremerni hrabrosti, ono velja Vašemu kot skala trdnemu sklepu, da ne prepustite sovražniku brez povelja ne peči domače grude. Vaši otroci in otroci bodo s ponosom pripovedovali, da ste se Vi bili v bitkah ob Soči. Vojaki! Vaša pete armade! Vaš voditelj je ponosen na vas!

Na bojišču, dne 30. julija 1915.

Borojevič, general. pehote, I. r.

Nadvojvoda Jožef generalu Borojeviču.

Zborni poveljnik na italijanskem bojišču general k. a. r. i. e. nadvojvoda Jožef je brzojavil svoji armadnemu poveljniku generalu pehote pl. Borojeviču povodom zmage v drugi soški bitki:

„Tisti dan velikega vojnega leta, v katerem je bila v tako težki drugi bitki ob Soči pod v tolikih viharjih vedno sijajno preizkušnem vodstvu Vaše ekscelence ob skalnato trdem zidu naših čet zlomljena in odbita velikanska premoč sovražnika. — pozdravljam Vašo ekscelenco v imenu svojih junaških čet in prosimo tako častniki kakor moštvo, da naše globoko v sreih vkoreninjeno, v nešteti bitkah dokazano zvestobo izporočite Najvišjemu vojnemu gosposdu z zagotovilo, da če napočijo še tako težke ure, bodo Doberdobske skupine do zadnjega zdihljeja veselo vstrajale zanj in za domovino in da bodo postavili svoje najboljše, svoje vse, tudi vnaprej.“

Pri generalu Borojeviču.

Slavni hrvaški akademični slikar profesor Iveković pripoveduje v hrvaških listih svoje utiske, ki jih je dobil, ko je obiskal v glavnem stanu soške armade generala Borojeviča, katerega je portretiral. Vojaki imajo v Borojeviču neomejeno zaupanje; kadar čujejo njegovo ime, nastane med njimi nepopisno navdušenje. Dasi ima Borojevič že skoro 60 let na svojih plečih, ohranil je neko mladeniško svežost in okretnost. Ko je prof. Iveković Borojeviča portretiral, je general sedel pri svoji pisalni mizi ter marljivo nekaj beležil in razmišljal. Ko je prof. Iveković pri slovesu izrekel nado, da se skoro vidi na laški zemlji, je dejal general Borojevič: „Vidi! Vidimo. Kar

Bog da! Pozdravite mi srčno, drage Zagrebčane in Zagrebčanke!“ Profesor Iveković je izvršil ob tej priliki še več drugih portretov, ter se podal nato na soško fronto, odkoder je prinesel interesantne slike. V Ljubljani je bil profesor Iveković dne 24. junija, v Gorici je došel 30. junija, ko je divjala bitka pri Podgori, ter je z avtomobilom obiskal Doberdoba, Tržič in Nabrežino. Sad tega potovanja bodo krasne slike, ki bodo v čast hrvaškemu in slovenskemu junaštvu.

Izgovor laškega časopisja.

Da bi pojasnilo neugoden položaj Italijanov ob Soči, trdi italijansko časopisje, da sta na južno fronto došla dva sveža avstrijska armadna zbora.

Dosedanje italijanske izgube.

Iz zanesljive strani se poroča iz Milana, da so izgubili Italijani v prvih dveh mesecih vojske 180 tisoč mrtvih, ranjenecv in pogrešancev.

Italijani izgubili 1280 častnikov.

„Tagesscheiter“ poroča, da so izgubili Italijani v drugi bitki ob Soči 1280 častnikov, med njimi 54 štabnih častnikov.

600 italijanskih topov.

List „Baseler Nachrichten“ prinaša iz poročila italijanskega vojaka, ki je prenašal bolnike, o drugi bitki ob Soči zanimive podrobnosti. Vojak pripoveduje: Bitka je trajala dalje kot 100 ur. Prenašanje in pošiljanje ranjenecv, ki je trajalo najmanj 4—5 dni po bitki, je moči zdravniškega osebja tako izčrpalo, da se je moralo pritegniti nevojake na pomoč. Število ranjenih s 50.000 ni prejšnjo cenjeno. Razmerno mnogo težko ranjenih umre že med potjo. Število padlih italijanskih častnikov, med temi tudi mnogo iz višjih stopnij, je zelo veliko. Popolni seznam italijanskih izgub se bo izdal šele sredi meseca avgusta. Vojak pripoveduje, da so italijanski častniki pravili, da je italijanska artilerija razpolagala ob Soči s 600 velikimi in srednjimi topovi.

Pijane laške čete.

Vojni časnikarski stan poroča z dne 30. julija: Avstrijske čete, ki so se nahajale čisto blizu lastnih strelskih jarkov, pripovedujejo sledeče: Na Monte A. vanza se nahajajoči sovražnik je razgrajal in pel celo noč od 28. do 29. julija, izstreljeval salve v zrak in neprenehoma je bilo slišati v tle: „Vsi Avstrijci so svinje!“ Naši ljudi so dočuli ut's, da so morali biti Lahij pijani.

Kraljica Jelena se pripravljala za vohod v Gorico in Trst.

Italijanski listi so nedavno prinesli vest, da se bo italijanska kraljica Jelena v spremstvu vojvode o. portskega peljala na bojno fronto. Nameravano potovanje pa je izostalo. Vzrok za to je zanimiv in značilen obeten. General Kadorna je namreč naznanil italijanskemu dvoru, da bosta mesti Trst in Gorica že skoro v italijanski posesti. Kraljica Jelena je torej vse potrebno ukrenila, da bi na strani svojega moža na čelu italijanskih čet vkorakala v Gorico in Trst. Z velikim hrupom pričeta druga ofenziva italijanske armade pa se je, kakor znano, popolnoma ponesrečila in radi tega ni drugega preostajalo, kakor da je morala kraljica odložiti sanje zmagovitega vstopa v zaželjeni mesti. Na fronto ni pripotovala.

Kako je v Solkanu.

Z dne 27. julija pišejo iz Solkana: Tudi naša občina trpi. Zvonik sicer še ni prav nič poškodovan, kakor je bilo v „Slovenec“ pisano, trpele so pa mnoge hiše. Sovražnik, kadar ima čas, strelja na državno postajo, a ker ne zna dobro meriti,

ti, padajo krogle v bližino, in seveda tudi v bližnje solkanske hiše. Tudi ljudi so laški šrapneli že več ubili. Od sedaj je mrtvih pet oseb. Nekemu občinskemu starešini je včeraj sovražna krogla zdrobila levo nogo, danes mu jo bodo odrezali. Sploh je te dni kakor bi bil sodni dan. Lahj pa ne morejo dolgo streljati, ker jih naši topovi prehudo pozdravljajo.

Strašno klanje pri Podgori.

Zagrebske „Novine“ so priobčile izvirni dopis iz Podgore pri Gorici z dne 23. julija, ki se dobesedno glasi:

Nam je tukaj ogenj topov posušil solze v očeh: poleg nas mrtvi bratje! Čutimo bol, a solze v očesu ni. Gledamo vse mogoče vrsti smrti. Nekateri so res grozne; ne maram jih opisovati. Razburilo bi prevč živčevje bralcev. Čeprav nam je ogenj posušil solze v očeh, vendar so slučajji, da se nam nehote posli'jo v oko! Izjema, ki potrjuje pravilo! Dogode se pretresljivi slučajji. Dovolj je, da prideš med gospodo častnike, pa poslušaj, kako se izražajo o svojih dečkih. Ko prideš med vojake same, še več izveš; saj jih je 20 do 50 skupaj. Poprimejo se s sovražnikom, včasih dvajsetkrat močnejšim. Nastane klanje. Če se kdo vrne, je samo svedok. Zgodi se, da ne oslane — prav nihče živ! Umirajo kakor Spartani. Nekod je dejal ujet italijanski častnik: „Ti Dalmatinci so vrl rod. Vsi so ostali v strelskih jarkih mrtvi. Nobeden se ni hotel udati. Po 20 jih je preje ubilo 300 naših! Dokler je bil le eden izmed njih živ, nas je alal!“ — To jim torej priznava sam sovražnik, ki so ga naši zvečer ujeli, ko so dobili ojačenja. To jim priznava tudi vsi naši častniki, od prvega do zadnjega! Se sam zborni poveljnik se je nekega dne o njih zelo pohvalno izrazil, kar pa tudi zaslužijo. Gledal sem ta dva meseca tudi sam z lastnimi očmi njih junaštva tu pred Gorico na Podgori. Sovražnik je vrgel nagne, z mirno vestjo se sme reči, 25.000 granat, šrapnelov in min. Poizkusil je do dvajsetkrat napad z naš trikratno premočjo. Vsi so se razbili ob njih prsih in glavah. Padlo je kakih 200 mrtvecev, tri četrtine od težkih italijanskih granat. Če bi pa rekel, da je tu počinilo vsaj 1000 Italijanov, bi povedal premalo. Sovražnik je imel naravnost strašne izgube. Naš vojak se ne uda živ, se ne umakne. Vsaka patrona, ki jo ima, pomeni italijansko glavo. Ne strelja v zrak; in vsak naboj mu je dragocen; dobro jih hrani in varčuje z njimi — za Italijane. Kadar jih nima več, pa prime za bajonet. Tu pred našimi strelskimi jarki je videti še avstrijskih bodal, zadržanih v glave Italijanov. Ko je nek naših prebodel Italijana, je pa tudi njega zadela sovražna krogla. Dokler diha, tolče in ubija sovražnika. Sto slučajev je, da jih je zadela italijanska krogla, pa dokler more držati puško v roki, stoji in bije, strelja, dokler mu ne izginejo moči, ali ga ne zadene nova sovražna krogla. Navedel bi lahko takih slučajev, ki so jih potrdili častniki, cele litanije. Častniki sploh naše vojake rad vse hvalijo. Vsak izmed njih zasluži odlikovanje, tako pravijo! Ginljiv slučaj je danes tu pred vsemi častniki pripovedoval stotnik Roma, poveljnik strojno-puškinega oddelka. „Tudi jaz sem se sinoči razjokal, kar sicer ni moja navada. Tu pri strojni puški je vojak Grubič, doma iz Golubiča pri Kninu, kosil Italijane, ki so se bližali. Prileti težka granata, ki njega in strojno puško zasuje. Izvije se izpod zemlje; videl sem ga — ves krvav je bil! Začel se mu je kos granate zadaj v glavo. Zgrabi za lopato in začne odkopavati svojo strojnico; pomagali so mu tudi tovariši. Vsak hip se ozre, kje da so Lahj. Opazi, kako prihajajo bližje. Koplje in koplje, kolikor je v njegovih močeh. Že jo je izkopal in postavil. Šiba jih po notah. Opazil sem, kako mu je začel obraz bledeti. Ni se zdržal več na nogah. Padel je. Tovariši ga zamenili ter tepe Italijane naprej. Ko je padel, se malo dvigne. Nasloni glavo na roko, rad bi glavo vzravnal kviku, a moč ga je zapustila. Slišali smo ga še: „Tebi, moj Bog, mojo dušo!“ in iztegne se. Skočili smo k njemu. Hitro ga pokličem: Grubič! On pa je zaprl oči: bil je mrtev! Solza mi je kanila v oko.“

Rusi pred umikanjem. — Ivangorod in Varšava pred padcem. — Neverjetno velike ruske izgube. — Strogi ruski red v ruski armadi razrahljan.

Položaj.

Naše in nemške armade stiskajo Ruse vedno trdnjeje v trdnjavski četverkotnik Ivangorod — Varšava — Lomža — Brest-Litovsk. Na jugu četverkotnika smo zavzeli mesti Lublin in Holm, ker s tem dobili važno železnico, ki je vezala Ivangorod po najkrajšem potu z ostalo Rusijo. Naša bojna fronta je sedaj že nad železniško črto Lublin-Holm. Najskrajnejše krilo te fronte se je odcepilo od glavne črte: in koraka ob Bugu proti trdnjavi Brest-Litovsk. Ob zapadni strani četverkotnika so naše čete med Varšavo in Ivangorodom preorazili znamenito reko Vislo ter zavzele na izhodnem bregu Visle važne postojanke. Železniška zveza med Varšavo in Ivangorodom ob Visli, ki je bila najkrajša, je vsled tega pretrgana. Varšava in Ivangorod sta od treh strani obkoljena.

Naši južni fronti poveljuje nadvojvoda general Jožef Ferdinand in general Mackensen, naši za-

padni fronti general Woyrs. Te dve fronti stojita pod neposrednim najvišjim poveljem nadvojvode Friderika in generala Konrada Hecendorfa. Nemški fronti, ki stoji ob Varšavi naprej ob reki Narew, Njemen in dalje naprej preko Mitave proti Rigi, poveljuje Hindenburg in njegov generalstabi načelnik Ludendorff. Kajpada postopata obe najvišji armadni vodstvi med seboj sporazumno.

Nemci so na več krajih prekoračili reko Narew ter stalno, četudi počasi, napredujejo proti Bugu, ki teče od Brest-Litovska proti zapadu in se izliva, združen z Narewom severno od Varšave pri Novem Georgijevsku v Vislo. Ob Njemeni prodira general Below, o katerem pišejo nevtralni listi, da ima zbrano velikansko število kavalerie, s katero bo ob ugodnem trenutku prodrli, da zapreči umikanje Rusov iz trdnjavskega četverkotnika in jih vlovi v past. Posebna nemška armada v severni Rusiji je že zavzela mesto Mitavo in se bliža obmorskemu mestu Riga,

Ako dobijo Nemci Rigo, si bodo, od tam gotovo uredili oporišče za svojo mornarico, s katero bi ogroževali Petrograd in važno rusko pristanišče Arhangelsk.

Iz tega vsega sledi, da Rusom prede zelo huda. Bati se jim je, da jih v četverkotniku obkolimo in popolnoma uničimo. Mnogi so radi tega mnenja, da se pri Ivangorodu in Varšavi sploh ne bodo spustili v bitko, ampak v zadnjem trenutku umaknili, ob črto Lomža—Brest-Litovsk. Saj je tudi ruski vojni minister v dumi naznanil, da ni izključeno, da se ruska armada umakne izpred Varšave na boljše postojanke. Ob Zloti Lipi in ob Dnjestrju so včrno majhni boji, sicer je pa položaj nespremenjen.

Ruske izgube.

Mesca julija smo mi in Nemci ujeli 297.903 Ruplenili 111 topov in 558 strojnih pušk.

Od 1. maja, odkar smo začeli ofenzivo proti Rusom, do 1. avgusta smo ujeli vse skupaj 742.077 Rusov, 468 topov in 1482 strojnih pušk. To so veliki kanski, nezaslusne izgube, ki so najlepši dokaz za naše krasne uspehe. Da toliko Rusov pride v ujetništvo, je znamenje, da je pokorščina o-majana in red v armadi precej zrahljan.

Slabše kot v japonski vojski.

„Nowoje Wremja“ piše: Temna slutnja nas pre-sinja. Položaj je slabši kot v japonski vojski.

Varšava obkoljena.

Varšava je obkoljena od treh strani. Od petka (dne 30. avgusta) sem pa je bila popolnoma odrezana od prometa z ostalim svetom. To pa zaradi tega, ker so nemški letalci z bombami razdrli oni dve železnici, ki se sta bili prosti, namreč Varšava—Bjelostok, in Varšava—Siedlce—Brest-Litovsk. Vsi tedaj se je tudi zakasnelo rusko umikanje, čeprav je bilo že pol-uračno naznanjeno. Umikanje bo stalo Ruse sedaj mnogo več žrtvev.

Varšava pred padcem.

Francosko časopisje splošno sodi, da se Varšava nahaja pred padcem. Upajo le še na to, da se Rusom posreči izogniti se obkolitvi.

Varšavski poljski listi objavljajo že razne po-drobnosti o veliki izpraznitvi mesta. Prebivalstvo je vznemirjeno.

Konzuli že zapuščajo Varšavo.

„Glas Naroda“ poroča: Srbski, francoski in belgijski konzul so že zapustili Varšavo.

Avstrijci pred Ivangorodom.

Avstrijsko-ogrske čete, poveljevalne od genera-la Kevesa (podrejene generalu Moysru) so dne 3. av-gusta na zapadni strani Ivangoroda dosegle krasen uspeh. Zavzele so v junaškem naskoku ivangorodske predutrdbe ter pri tem ujeli 2300 Rusov in zaplenile 32 topov, med njimi 21 težkih in 2 možnarja. Pred I-wangorodom stojijo že naši težki topovi.

Nova obrambna črta okoli Brest-Litovska.

Petrograjski poročevalci „Timesa“ poročajo: Ru-sko vojno vodstvo osredotočuje zdaj svojo glavno po-zornost na to, da izpelje rusko armado iz zagozde. Ruska armada se najbrže umakne v novo obrambno črto s središčem Brest-Litovsk.

Glasovi o miru.

„Vossische Zeitung“ piše: Švedski list „Dagens Nyheter“, ki je glasilo četverporazuma v severnih evropskih državah, in ki je zlasti s Petrogradom v stalni in dobri zvezi, je priobčil zanimiv članek, v katerem piše, da mora Švedska posredovati za mir. List je mnenja, da so poročila, češ, med vojskujoči-mi se državami še ni opaziti nobene vojne utrujenosti in nobene želje po miru, popolnoma kriva. Le fran-coski narod bi ne sprejel nobenega miru, ki bi bil zanj poniževalen.

Ce se pa najdejo v Franciji še ljudje, ki hoče-jo, da se nadaljuje vojska do skrajnosti in ki hočejo, da bi ostale vse pri starem, kakor je bilo pred voj-sko, je kljub temu dolžnost nepristranskih držav, da iščejo pota za sporazumljenje.

Švedski narod je pač v prvi vrsti poklican, da udeleži to misel in začne z mirovnimi pogajanj.

List piše sklepčno: „Nikakor bi nas ne prese-netilo, če bi slisali že v najkrajšem času o tozadev-nih poskusih.“

Velezanimiva propoved jezuita o. Abela.

Sloviti propovednik jezuit o. Abel je v pondel-jek v cerkvi sv. Avgušтина na Dunaju govoril:

Aprila 1. 1914 je znani Essad paša iz Albanije v dunajskem hotelu „Meisl in Schaden“ dunajski

prostožidarski loži (skupini) odkril načrt bodoče sva-tovne vojske zoper Avstrijo in Nemčijo. To je bilo še pred sarajevskim umorom, ki se je sklenil v srbski loži že 1. 1912. Ta srbska loža je bila prej včlanjena madžarski veliki loži in šele v zadnjih letih pridru-žila rimski veliki loži pod prostožidarskim ministrom (židom) Nathanom. Vsi zatoženci sarajevskega umo-ra so bili člani te srbske lože. Na Dunaju je bilo 14 prostožidarskih lož. Kajpada so se sedaj avstrijske in nemške ločile od četverporazumovih, zakaj naši prostožidarski bratje ne morejo ob enem dobaviti za armado in nastopiti proti vojski. A v četverporazu-mu so prostožidarji glavni hujskači proti nam. Mi branimo pravico! Avstrija ima zgodovinske pravice, proti katerim je začela Italija roparski boj, ker je zlo-rabila potrebo narodnostne edinosti, na katero se je sklicevala. Mi branimo vero! Neimendovani odbor, ki se imenuje „katoliški“, je poslal razglas, da naj o-brnemo hrbet papežu Benediktu XV., ker je baje pa-pež blagoslovil orožje proti Avstriji. Toda to je rav-no takšna laž, kakor ona, da je Pij IX. 1. 1848 bla-goslovil orožje proti Avstriji. Ravno Pij IX. je Ra-deckiju v zahvalo poslal rožni venec, katerega še se-daj hrani Radeckijeva vnukinja, grofica Valterskir-chen. Seveda omenjeni odbor ni katoliški, ampak či-sto drugega izvora in samo slepari z ukradenim i-menom.

Ruska duma.

V ruski dumi (državnem zboru) je ministrski predsednik Goremykin v imenu carja obljubil Polja-kom narodno samostojnost pod okriljem ruskega car-ja. Vojni minister Polimow je naznanil dumi, da bo ruska armada bržkone prepustila Varšavo sovražni-kom.

Italija razkrinkana.

V ruski dumi je izjavil zunanji minister Sasso-now: Italijansko ministertvo Salandra je tekoč pr-vih pet mesecev skrbno vse pripravilo, da stopi na stran Rusije, Anglije in Francije. — Iz tega sle-di, kako so nas Italijani s svojim „zavezništvom“ gr-do varali.

V srbski zbornici.

V srbski državni zbornici so priredili srbski protivačni postanci veliko rubiko, ko je ministrski predsednik Pašić omenil, da je morala Srbija na za-htevo Rusije prepustiti obmorsko mesto Drač Italija-nom. Slisali so se ogorčeni klici proti Rusiji in Pa-siću.

Italija in Turčija.

Italija bi rada napovedala Turčiji vojsko, ker jo krivi, da ji Turčija brani v Tripolitanijski arabsko prebivalstvo, vendar se boji velikih žrtvev nove vojs-ke in za to še čaka. Italija je svoje v Turčiji bivajo-če častnike poklicala domov.

Amerika proti nam.

Italijani naročajo, kakor povzemamo iz inozem-skih listov, v Ameriki strelivo in orožje. Tako so na-ročili 25.000 kavalerijskih pušk. Da Amerika podpira naše sovražnike, je proti nepristranosti. Ali vse, ali nikogar! Mi pa iz Amerike ne dobimo niti živih niti surovin, potrebnih za izdelovanje suknja in platna.

Nemčija in Amerika.

Nemčija bo odgovorila na spomenico severno-ameriških Združenih držav zaradi potopljene ladje „Lusitanijs“, da na noben način ne bo izpremenila svoje dosedanje politike v pomorskem vojskovanju.

Japonska.

Med Japonsko in četverporazumnimi drža-vami, posebno Rusijo, se vršijo pogajanja, da bi Ja-ponska pomagala četverporazumu v večji meri, ka-kor dosedaj.

Novi gališki namestnik.

Novoimenovani gališki cesarski namestnik ge-neral Kohard se je na Porčunkulo predstavil svoje-mu uradništvu, katerega je nagovoril z daljšim govo-rom. V govoru je tudi povdarjal, kar je posebno zna-menito: „Gospoda moja, v pričujočem trenutku Vas monam opozoriti na izredno važno okol-

nost. Vsak izmed uradnikov, ki hoče res-nekaj večjati, mora biti vseh deželnih je-zikov toliko zmožen, da lahko s stran-kami občuje. Prosim Vas torej, ako se Vam v tem oziru kaj primanjkuje, da to v najkrajšem času popravite.“ — Besede gališkega namestnika veljajo pač tudi za druge dežele.

Razne novice.

* **Katoliški Slovenci!** Praznujmo v letošnjih iz-vanrednih odnosih rojstni dan našega častiljivega, preljubljenega vladarja z gorečo molitvijo! Prepri-čanje, da je usoda posameznikov, držav in narodov v rokah Vsehogočnega, je rodilo misel na veliko na-ročno romanje k Manji Pomagaj na Brezje. To romanje se vrši dne 16. in dne 17. avgusta t. l. v prslavo rojstnega dne našega prešvitlega cesarja Franca Jožefa. Ob vznō-ju nebeske Kraljice in pred razpostavljenim Naj-sveteljšim hočemo moliti za našega cesarja in celo prejasno cesarsko hišo, za Avstrijo, za srečen konec vojske, za naše junaške vojske in za srečno bodočnost našega naroda. Prihajte vsi, ki količkaj morete! Žrtvujmo eno noč, združimo se z evharističnim Izveličarjem in izpro-simo z gorečo molitvijo pomoč tam, od kodar, edi-no nam zamore priti: od vsegamočnega Gospoda nebes in zemlje! V Ljubljani, dne 31. julija 1915. Dr. Ivar, Susteršič, deželni glavar, kot predsednik odbo-ra. Dr. Anton Korošec, državni in deželni poslanec; Dr. Evgen Lampe, stolni kanonik in deželni odbor-nik; Dr. Frančišek Pavletič, odvetnik v Gorici; Ka-rol Pollak, veleindustrijalec; Ivan Štef, uradnik, kot člani odbora. — Vspored narodnega romanja dne 16. in dne 17. avgusta t. l.: Potožnost se otvorijo dne 16. avgusta, zvečer okoli devete ure s procesijo ob prepevanju gorečih prošanj do nebeske Kraljice. Po-tem celo noč molitev pred izpostavljenim presv. Reš-njim Telesom. Ob polnoči slovesna služba božja. Pričenši na vse zgodaj dne 17. avgusta, svete maše pri vseh altarjih svetišča in splošno prejemanje svetega obhajila, ki se daruje v namene narodne-ga romanja. Dopoldne ob 10. uri dne 17. avgusta ponti-fikalna sv. maša, ki jo daruje prevzvišeni gospod vladika dr. Anton Bonaventura Jeglič. Pred sv. mašo propoved. Govori kanonik monsignore dr. Evgen Lampe. Takoj po končani sveti maši slovesna molitev celokupnega zbranega naroda do najsvetejšega Srca Jezusovega in preblazene Devjce Marije. Konec: Ce-sarska pesem.

* **Novi kaplani.** Kot kaplani so nastavljeni še sledeči gg. semeniški duhovniki: Jožef Petrovič v So-štanju, Friderik Sternad v St. Petru pri Radgoni in Franc Jazbinšek v Ribnici. Č. g. kaplan Fr. Časl pride iz Ormoža nazaj k sv. Milavžu pri Ormožu.

* **Mati našega generalisima umrla.** Mati načel-nika avstrijskega generalnega štaba Barbara Kon-radt-Hecendorf je v 90. letu svoje starosti umrla na Dunaju.

* **Opomin nemški mladini.** Bavarski naučni mi-nister je na učne začel izdati okrožnico, v kateri o-pozarja na slabo navažo in surov način, kako se v mnogih krajih z besedo in pisavo bori zoper sovra-žnika. V ministrski okrožnici se odločno nastopa zoper ta način bojevanja zoper sovražnika. „Nemška mladi-na“, tako se glasi v okrožnici, „se mora vzgajati ne da bi se hujskala k srdu in sovraštvu in se mora vzgledovati nad častnimi čini nemškega naroda.“

* **Po smrti odlikovan.** Cesar je podelil v Gali-ciji padlemu stotniku 47. pešpolka Ferdinandu Ornik, vojaški zaslužni križec III. razreda z vojnimi okras-kom.

* **Odlikovan slovenski vojak.** Srebrni zaslu-žni križec na traku hrabrostne svetlinje so dobili: ra-čunski podčastnik 7. lovskega bataljona (Nikolaj Mu-mič, ognjičar 23. topničarskega polka Anton Cirkev, ognjičar 9. topničarskega polka Ivan Modrič, podko-vski mojster Jakob Dimec in širajmojster Josip San-cin, oba od 5. dragonskega polka, poštni poduradnik vojne pošte št. 79 Karol Lukavec in mojstra na vojaški železnici Banjaluka-Dobrolin Stefan Plentaj in Miha Robar. Srebrno hrabrostno svetlinjo 2. razreda so dobili: pionirji Ivan Perdevšek, Anton Serbec in Matija Kanič, vsi od 3. pionirskega bataljona; poh-valno priznanje višjega armadnega poveljstva je dobil nadlovce 2. polka ces. lovcev Jos. Bedenk. Srebrno hrabrostno svetlinjo 2. razreda so dobili: čuvar štab-nih strojev Luka Lipič in pred sovražnikom padla sprožilca torpedov Adolf Puš in Gustav Dobovšek; narednik 26. domobranskega pešpolka Josip Klobasa; narednik Andrej Ružič ter infanterista Konrad Kralj in Martin Cvetek 27. domobranskega pešpolka; pad-li narednik Ivan Osterc, narednik Franc Gril, četo-vodja Miha Pogačnik, korporalji Peter Cvirni, Anton Bohinc, Jakob Cerar, deseteriki Josip Sems, Viktor Režun in Fr. Jeke, infanterista Anton Osojnik in Ru-dolf Gašparič, vsi od 27. domobranskega pešpolka; četovodja 26. domobranskega pešpolka Ivan Antolič. — Bronastá hrabrostno svetlinjo so dobili: četovodja 26. domobranskega pešpolka Anton Pinič; četovodji Josip Smešnik in Ivan Kogovšek, korporali Ivan Jam-nik, Jos. Vaniček, Vladimir Ravnikar in Jos. Jane, infanteristi Franc Gorenc, Franc Berginc, Martin Vozelj, Leopold Batič, Ivan Komel, Jakob Gerbenc, Josip Persič, Ivan Vertovec, Franc Strajna in Aloj-zij Srbčič, vsi od 27. domobranskega pešpolka; re-